

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 61/2026-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ľubou Berezňaninovou, PhD., Hlavná 45, Prešov, proti postupu Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 15P/5/2024 takto

rozhodol:

- Postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 15P/5/2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Okresnému súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. sp. zn. 15P/5/2024 **prikazuje konať** bez zbytočných prietahov.
- Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **1 000 eur**, ktoré mu **je** Okresný súd Bardejov **povinný** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- Okresný súd Bardejov **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 184,04 eur** a zaplatiť ich jeho právnej zástupkyňi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 61/2026-15 z 29. januára 2026 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného

a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa § 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom okresného súdu v označenom konaní o zmenu úpravy výkonu práv a povinností rodičov k maloletému. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie 6 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh, vyjadrenia a vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, že napadnuté konanie sa začalo 9. januára 2024 na základe návrhu sťažovateľa na zmenu rozsudku okresného súdu sp. zn. 15P/18/2023 z 19. októbra 2023 (ktorým bola schválená rodičovská dohoda o styku sťažovateľa s maloletým [REDAKOVANÉ]), ktorým žiadal o zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov. Okresný súd rozsudkom z 20. júna 2024 návrh zamietol a vec v časti zmeny vyživovacej povinnosti vylúčil na samostatné konanie. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 28CoP/4/2025-195 z 8. apríla 2025 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa krajského súdu bol rozsudok vydaný predčasne bez zistenia skutočného stavu veci, okresnému súdu vytkol nevykonanie dokazovania, a to ani len výsluchom rodičov, za situácie, keď predchádzajúca úprava styku vychádza len z dohody rodičov, teda bez vykonania akéhokoľvek predchádzajúceho dokazovania. Zdôraznil potrebu zistiť skutočný stav veci, najmä posúdiť rodičovské kompetencie oboch rodičov pri zohľadnení najlepšieho záujmu maloletého, v prípade potreby nariadiť znalecké dokazovanie. Zároveň sa nestotožnil s názorom okresného súdu o oddelenom rozhodovaní o výživnom a v tejto súvislosti uviedol potrebu zistenia odôvodnených potrieb maloletého a majetkových a príjmových pomerov oboch rodičov.

3. Po vrátení veci (24. apríla 2025) okresný súd nariadil termín pojednávania, ktoré sa konalo 31. júla 2025 a na ktorom vypočul sťažovateľa aj matku maloletého, vyslovil predbežný právny názor a pojednávanie odročil na 30. september 2025 z dôvodu potreby doplnenia dokazovania (výsluch maloletého, psychologické poradenstvo, prípadné nariadenie znaleckého dokazovania). Termín pojednávania bol zrušený na žiadosť právneho zástupcu matky. Po doručení správy kolízneho opatrovníka kontaktoval znalcov, čo sa týka možnosti vyhotoviť znalecký posudok, vyzval na podanie správy základnú školu, Okresné riaditeľstvo policajného zboru Bardejov, vyzval sťažovateľa na zaplatenia preddavku na trovy znaleckého dokazovania (ktorý uhradil v predĺženej pätnásťdňovej lehote) a oboch rodičov na predloženie otázok pre súdneho znalca (12. novembra 2025). Sťažovateľ podal 16. decembra 2025 návrh na nariadenie výchovného opatrenia, ktoré okresný súd nariadil uznesením z 15. januára 2026 a uložil maloletému a obom rodičom povinnosť podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu. Uznesením z 30. januára 2026 okresný súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta neprimeranú dĺžku napadnutého konania, o jeho návrhu nie je ani po dvoch rokoch právoplatne rozhodnuté. Predmet konania si pritom vyžaduje výnimočnú rýchlosť zo strany okresného súdu. Výslovne namieta postup okresného súdu po poslednom pojednávaní 31. júla 2025. Po zrušení nariadeného termínu pojednávania na 30. september 2025 okresný súd nový termín pojednávania nenariadil, nenariadil ani znaleckého dokazovanie. V prípade nariadenia znaleckého dokazovania konanie v dohľadnej dobe skončené nebude. Zdôrazňuje, že od júla 2025

sa styk s maloletým (v zmysle rozsudku z roku 2023) neuskutočňuje, o čom sťažovateľ pravidelne informuje kolízneho opatrovníka. Ten naposledy 10. novembra 2025 zaslal správu okresnému súdu.

5. Napriek absencii právnej či skutkovej zložitosti (nanajvýš problematická komunikácia rodičov) či správaniu sťažovateľa, ktoré by znemožňovalo plynulý priebeh napadnutého konania, okresný súd postupuje neefektívne a zároveň „proti“ sťažovateľovi. Plynutie času, počas ktorého sťažovateľ nie je s maloletým v kontakte, „nahráva“ matke a tomu, aby okresný súd jeho návrh opäť zamietol. Okresnému súdu vytýka, že nevyužil možnosť začať výkon rozhodnutia *ex officio* napriek vedomosti o tom, že styk s maloletým sa neuskutočňuje. Okrem porušenia práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov namieta aj zásah do svojho práva na ochranu pred zasahovaním do rodinného a súkromného života.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

6. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti prezentuje názor, že zo strany súdu k prieťahom nedošlo, preto navrhuje ústavnú sťažnosť odmietnuť. Poukazuje na predkladanie námietok proti osobe ustanoveného znalca a sťažnosti proti uzneseniu o nariadení znaleckého dokazovania zo strany „žalovaného“ a návrh ustanoveného znalca na zrušenie jeho ustanovenia. Poukázala aj na obštrukčné správanie sťažovateľa, ktoré má spočívať v nezaplatení preddavku na trovy dôkazu v súdom určenej lehote. Nestotožňuje sa s tvrdením sťažovateľa o neprimeranej dĺžke napadnutého konania, dôvodiac jeho charakterom a skutočnosťou, že sa v ňom vykonávajú jednotlivé procesné úkony smerujúce k vykonaniu znaleckého dokazovania a následne k rozhodnutiu vo veci samej. V plnom rozsahu poukazuje na písomné stanovisko zákonnej sudkyne obsahujúce aj chronologický prehľad úkonov vykonaných v napadnutom konaní. Zákonná sudkyňa zdôrazňuje, že vo veci návrhu sťažovateľa (doručeného okresnému súdu len dva mesiace po právoplatnosti rozsudku o schválení rodičovskej dohody o úprave styku sťažovateľa s maloletým, bez zmeny pomerov) bolo prvýkrát meritórne rozhodnuté už 20. júna 2024. Po vrátení veci krajským súdom vykonáva okresný súd procesné úkony smerujúce k objektívnemu zisteniu skutkového stavu a zabezpečenia relevantných podkladov na vykonanie znaleckého dokazovania (zabezpečenie vyjadrenia účastníkov, listinných dôkazov, vyjadrení príslušných subjektov, otázok pre súdneho znalca, preddavku na trov dôkazu), z čoho je zrejmé, že tvrdenie sťažovateľa o nevykonávaní žiadnych úkonov nie je pravdivé. V súvislosti so sťažovateľom tvrdenu právnou neistotou pripomína, že rodičovské práva a povinnosti sú zabezpečené právoplatnými rozhodnutiami sp. zn. 115P/18/2023 (styk) a sp. zn. 4P/114/2017 (osobná starostlivosť a vyživovacia povinnosť) a upozorňuje na možnosť ich núteného výkonu (pre začatie ktorého z úradnej povinnosti zatiaľ nevzhliada dôvody). Podľa jej názoru vec možno považovať za skutkovo zložitú, najmä z dôvodu rozporov medzi rodičmi a z dôvodu potreby vykonať znalecké dokazovanie. Vo svojom vyjadrení uvádza okolnosti týkajúce sa jej pracovnej vyťaženia, napriek ktorej nariaďuje pojednávania podľa poradia a pridelené veci sa snaží čím skôr meritórne ukončiť.

7. Sťažovateľ v replike uvádza, že námietku proti osobe znalkyne ani sťažnosť proti uzneseniu o ustanovení znalkyne nepodal, vysvetľuje prečo požiadal súd o predĺženie lehoty na úhradu preddavku na trovy znaleckého dokazovania (ktorý napokon uhradil) a pripomína, že navrhoval vykonanie znaleckého dokazovania už pred rozhodnutím krajského súdu, a otázky pre znalca prvýkrát súdu doručil už 21. júla 2025. Uvádza, že dôvodom podania návrhu v krátkom čase

po schválení rodičovskej dohody súdom bolo presvedčenie, že striedavá osobná starostlivosť bude pre maloletého vhodnejšia (v jeho najlepšom záujme), a umožní mu aktívnejšie sa podieľať na jeho výchove. Sťažovateľ je ochotný absolvovať súdom nariadené poradenstvo s cieľom zlepšiť komunikáciu s matkou maloletého (napokon, on sám podal návrh na jeho nariadenie), tá ho však svojím odmietavým postojom marí.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote:

8. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021)] je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

9. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

10. Ústavný súd uvádza, že napadnuté konanie nie je právne zložité, pretože konania o úprave výkonu rodičovských práv a povinností tvoria štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov, avšak pripúšťa, že konania s takýmto predmetom sú spravidla zložitejšie po skutkovej stránke, najmä v prípade, ak je (ako v prerokovanej veci) potrebné vykonať znalecké dokazovanie. Prejednávanú vec hodnotí ako skutkovo zložitejšiu aj z dôvodu, že vzťahy medzi rodičmi maloletého sú zjavne dlhodobo vážne narušené, a tak znemožňujúce konštruktívnu komunikáciu týkajúcu sa predmetu napadnutého konania.

11. Súčasťou prvého kritéria je aj povaha prerokovanej veci. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje aj na judikatúru ESLP, v súlade s ktorou ak sú predmetom konania vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, konaniu o týchto vzťahoch príslušné súdy majú venovať „mimoriadnu starostlivosť, pretože procesné omeškanie v takejto veci môže mať za následok *de facto* rozhodnutie o otázke predloženej súdu ešte pred samotným rozhodnutím príslušným súdom“ (k tomu pozri rozsudok ESLP vo veci H. proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 9580/81, rozsudok z 8. 7. 1987, § 85) (porov. IV. ÚS 474/2022). Povaha tohto konania preto podmieňuje prísnejšie hodnotenie jeho priebehu ústavným súdom z toho hľadiska, či v ňom došlo nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou k zbytočným prietahom (III. ÚS 488/2022).

12. V správaní sťažovateľa neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by výraznejšie vplývali na dĺžku napadnutého konania, na uvedenom nič nemení ako poznámka okresného súdu o úhrade preddavku

na trový dôkazy až v dodatočnej lehote. Ďalšie tvrdenia o námietkach „strany žalovaného“ proti ustanovenej znalkyni z obsahu predloženého spisu nebolo možné overiť.

13. Zo spisu okresného súdu sa ústavný súd presvedčil, že mu v napadnutom konaní nemožno vyčítať nečinnosť, no jeho postup sa vyznačuje istou mierou neefektívnosti.

14. Dôkazom neefektívnej činnosti je najmä zrušenie v poradí prvého meritórneho rozsudku odvolacím súdom z dôvodu nedostatočne vykonaného dokazovania (porov. I. ÚS 40/2025, I. ÚS 89/2025, III. ÚS 302/2024) bez vykonania výsluchov účastníkov a námietka krajského súdu o neúčelnom vylúčení rozhodovania o výživnom na samostatné konanie (v tomto smere nebolo vykonané žiadne dokazovanie, pozn.), ako aj skutočnosť, že po vrátení veci (v apríli 2025) sa do prerokovania ústavnej sťažnosti na okresnom súde uskutočnilo jediné pojednávanie 31. júla 2025 a až v novembri začal okresný súd vykonávať úkony smerujúce k nariadeniu znaleckého dokazovania, ktoré bolo zavŕšené uznesením z januára 2026. Možno ešte spomenúť, že napriek vedomosti o narušenej komunikácii medzi účastníkmi konania okresný súd pristúpil k nariadeniu povinnosti podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu rodičom aj maloletému až na návrh sťažovateľa v januári 2026.

15. V kontexte uvedeného ústavný súd dáva opakovane do pozornosti, že zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou a nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty. Zároveň ústavný súd zdôrazňuje, že pod mimoriadnou starostlivosťou, ktorú má súd venovať konaniu vo veciach maloletých, nemožno rozumieť priebežné vykonávanie procesných úkonov súdom, ale osobitnú dôležitosť v tomto type konania nadobúda predovšetkým kvalitatívna stránka týchto úkonov, ktoré by mali efektívne smerovať k usporiadaniu pomerov účastníkov konania, keďže záujem dotknutého maloletého dieťaťa, na ktorý sa má v konaní v prvom rade prihliadať, je mať kontakt s oboma rodičmi, pokiaľ sú riadne výchovne spôsobilí (porov. I. ÚS 99/2021, I. ÚS 368/2021).

16. Aktuálne je teda vec v štádiu po nariadení znaleckého dokazovania, keď bola znalkyni uložená povinnosť podať znalecký posudok v lehote 5 mesiacov od prevzatia spisu. Vo veci teda dosiaľ nebolo meritórne rozhodnuté, konanie aktuálne prebieha viac ako 2 roky.

17. Vo vzťahu k obrane okresného súdu spočívajúcej v argumentácii o nadmernej zaťažnosti zákonnej sudkyne ústavný súd len opakuje, že prietahy v konaní nemožno ospravedlniť všeobecne známou preťaženosťou sudcov ani množstvom procesných úkonov sudcu; je totiž vecou štátu, aby organizoval svoje súdnictvo tak, aby princípy súdnictva zakotvené v ústave i dohovore boli rešpektované, a prípadné nedostatky v tomto smere nemôžu ísť na ťarchu občanov, ktorí od súdu právom očakávajú ochranu svojich práv v primeranej dobe. Nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa na tento účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (porov. napr. I. ÚS 693/2024, IV. ÚS 385/2024). Pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ústavný súd neposudzuje subjektívnu zodpovednosť za prietahy v danom spore, ale postup súdu, a teda nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou), alebo postupom konkrétneho sudcu (I. ÚS 693/2023).

18. Vychádzajúc z uvedených zistení, so zreteľom na privilegovanú povahu konania a skutočnosť, že po uplynutí dvoch rokov od jeho začatia je vo veci nariadené znalecké dokazovanie, čo zakladá pravdepodobnosť záveru, že v dohľadnej dobe nebude vo veci právoplatne meritórne rozhodnuté, ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom. Z uvedeného dôvodu preto vyslovil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života:

19. S'ťažovateľ namieta v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote aj porušenie ďalších práv hmotnoprávneho charakteru spočívajúcich v ochrane rodinného a súkromného života.

20. Nesplnenie pozitívneho záväzku štátu a jeho orgánov (aj všeobecných súdov) zabezpečiť účinnú ochranu práv a slobôd jednotlivcov v primeranej lehote možno považovať za neoprávnený zásah do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy vtedy, ak je nepochybné, že v dôsledku nedostatku existencie meritórneho rozhodnutia, ktorým by boli upravené práva a povinnosti rodiča k maloletému, sa zhoršuje postavenie dotknutého rodiča v tom zmysle, že rozvíjanie, resp. obnova vzťahu dotknutého rodiča s jeho dieťaťom je v súvislosti s uplynulým časom podstatne sťažená.

21. Zo súvisiaceho súdneho spisu vyplýva viacero podstatných skutočností, ktoré v ich súhrne neumožňujú prijať záver o zásahu do v tejto časti označených práv s'ťažovateľa. Akcentujúc prítomnosť právoplatných rozhodnutí o osobnej starostlivosti, výživnom i styku s'ťažovateľa s maloletým (pozri bod 6 tohto uznesenia), v konaní prezentovaný názor maloletého na s'ťažovateľom navrhovanú striedavú osobnú starostlivosť, konfliktnú komunikáciu medzi rodičmi a nariadenie neodkladného opatrenia s cieľom zlepšenia vzájomného vzťahu a komunikácie medzi rodičmi, ústavný súd konštatuje, že nezistil takú intenzitu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, ktorá by mala za následok zásah do samotnej podstaty označených hmotných práv a umožňovala prijať záver o porušení označených práv s'ťažovateľa.

22. Subjektívna nespokojnosť s'ťažovateľa s obmedzeným rozsahom, v akom má aktuálne možnosť sa podieľať na výchove maloletého, nedáva potrebný kvalitatívny základ pre vyslovenie porušenia označených práv.

23. Vylúčenie možnosti vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru vedie k záveru o nevyhovení ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa v tejto časti tak, ako to je uvedené v bode 5 výrokovej časti tohto nálezu [§ 133 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a *contrario*].

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

24. Vzhľadom na skutočnosť, že do času meritórneho prerokovania ústavnej s'ťažnosti nebolo napadnuté konanie vedené okresným súdom právoplatne skončené, ústavný súd v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany s'ťažovateľovi prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadostučinenie 6 000 eur. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za potrebné priznať sťažovateľovi finančné zadostučinenie, majúc pritom na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadostučinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu. Pri určení primeraného finančného zadostučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

26. Pri ustálení sumy finančného zadostučinenia ústavný súd prihliadal primárne na celkovú dĺžku napadnutého konania, na fakt, že prebiehalo na dvoch stupňoch sústavy súdov. Na jednej strane zohľadnil jeho prednostnú povahu a na strane druhej jeho čiastočnú skutkovú zložitost' a existenciu právoplatných súdnych rozhodnutí, ktorými je upravený styk sťažovateľa s maloletým a jeho vyživovacia povinnosť. V okolnostiach prerokúvanej veci preto považoval za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadostučinenie 1 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu) a vo zvyšnej časti jeho návrhu nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľovi podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 1 184,04 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

28. Ústavný súd priznal náhradu za dva právne úkony, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania, podanie ústavnej sťažnosti v roku 2025 a za jeden právny úkon, repliku v roku 2026. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2025 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje 371 eur a režijný paušál 14,84 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2026 predstavuje 396,50 eur a režijný paušál 15,86 eur.

29. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu